

Sandhed, Kundskab, Dyd og Tro forenet.

Nummer 11	1. Juni 1918	67. Aargang

Menneskenes og alle skabte Tings Oprindelse.

Tale af Ældste Joseph F. Smith, jun., Medlem af de tolv Apostles Kvorum, holdt ved Efteraars-Generalkonferencen i Salt Lake City den 7. Oktober 1917.

—

„Det, som intet Øje har set, og intet Øre har hørt, og ikke er opkommet i noget Menneskes Hjerte; hvad Gud har beredt dem, som elske ham,

Til os aabenbarede Gud det ved Aanden, thi Aanden ransager alle Ting, ogsaa Guds Dybder.

Thi hvilket Menneske veed, hvad der er i Mennesket, uden Menneskets Aand, som er i ham? Saaledes har heller ingen erkendt, hvad der er i Gud, uden Guds Aand.

Men vi have ikke faaet Verdens Aand, men Aanden fra Gud, for at vi kunne vide, hvad der er os skænket af Gud; og dette tale vi ogsaa, ikke med Ord, lærte af menneskelig Visdom, men med Ord, lærte af Aanden, idet vi tolke aandelige Ting med aandelige Ord." (1. Kor. 2 : 9—13.)

Brødre og Søstre! Jeg formoder, at de, som hylder den saakaldte Evolutions-Teori, vil regne mig og Ældste Ivins, der lige har talt og omtalt denne Teori, at høre til samme uoplyste Klasse, og maaske, at de, som tænker, at de veed, hvad de taler om, naar de fremsætter denne moderne Lære, derfor tænker, at jeg saavel som Broder Ivins ikke er i Stand til at tale paa en intelligent Maade angaaende Spørgsmaalet og specielt angaaende, hvad der vedrører Menneskets Oprindelse. Imidlertid, jeg har ubetinget Tillid til Herrens Ord, og jeg tror paa den absolute Sandhed af de Ord, jeg lige har læst. Jeg er ogsaa af den Formening og er kommen til den Slutning, at man kan lære mere og

komme Sandheden, nærmere ved at antage og rette sig efter Herrens Tjeneres Vidnesbyrd og rette sig efter Herrens Aands Vejledning, end ved at rette sig efter Menneskers Bud og Lærdomme, idet de kun er oplærte i Henhold til Menneskets Aand og menneskelig Visdom. Derfor, jeg sætter min Tillid til Herren, og hvad jeg taler, ønsker jeg at tale ved Guds Aands Vejledning, idet jeg søger ved Sammenligning at komme til en dybere Forstaaelse af aandelige Ting. Jeg tror, at Mennesket er udsprunget fra Gud, at det i Begyndelsen, som Bibelen lærer, var „skabt i Guds Billede", og at vi i Sandhed, hvad vor iboende Aand angaar, er hans Sønner og Døtre. Jeg ønsker at læse i Forbindelse med, hvad jeg lige har læst, nogle faa Vers fra „Den kostelige Perle", vedrørende dette Emne:

„Og se, Guds Herlighed omstraalede Moses, saa at Moses stod for Guds Aasyn, og han talede med Gud Ansigt til Ansigt, og den Herre Gud sagde til Moses: I mit eget Øjemed har jeg skabt disse Ting. Her er Visdom og den forbliver hos mig.

Jeg har skabt dem ved min Magts Ord, hvilket er min enbaarne Søn, som er fuld af Naade og Sandhed.

Og jeg har skabt utallige Verdener, og jeg har tillige skabt dem i mit eget Øjemed, og ved Sønnen, som er min Enbaarne, har jeg skabt dem.

Og den første Mand af alle Mennesker har jeg kaldet Adam, hvilket er mange.

Men jeg giver Dig kun en Beretning om denne Jord og sammes Indbyggere; thi se, mange Verdener er forgangne formedelst min Magts Ord, og der er ogsaa mange, som nu staa, og de er utallige for Mennesket, men for mig er alle Ting talte, thi de er mine, og jeg kender dem.

Og det skete, at Moses talede til Herren, sigende: Vær naadig mod din Tjener, o Gud! og sig mig noget angaaende denne Jord og dens Indbyggere, og ligeledes om Himlene, og da vil din Tjener være tilfreds.

Og den Herre Gud talede til Moses, sigende: Himlene er mange, og de kunne ikke tælles for Mennesker, men de er talte for mig, thi de er mine.

Og ligesom een Jord skal forgaa tilligemed dens Himle, saa skal en anden fremkomme, og der er ingen Ende paa mine Gerninger, ej heller paa mine Ord." (Moses Bog i „Den kost. Perle", 1. Kap., 31.—38. V.)

Af disse Ord lærer vi, at der har aldrig været en Tid, da Kloder og Verdener ikke blev skabte, eller hvor „Himle" ikke eksisterede. Fremdeles, at den evige Guds Skabelser har været udførte i den store og herlige Hensigt, der bliver forklaret i næste Vers efter, hvad jeg har læst, der lyder:

„Thi se, det er min Gerning og Ære at tilvejebringe Udødelighed og evigt Liv for Mennesket." (Moses Bog i „Den kostelige Perle", 39. V.)

Der eksisterede aldrig en Tid, da der ikke var en Verden, og der

var aldrig en Tid, da den eksisterende Verden ikke var befolket med personlige Væsener, der bar Guddomspræget: som var skabte i „Guds Billede og efter hans Lignelse". Selve „Livet" kom ikke først til Eksistens paa denne Klode, og de forskellige „Livsformer" er ikke naturnødvendigt opstaaede af sig selv, men de forskellige „Livsformer" var særskilt skabte og havde ikke deres Oprindelse her.

Den Ide, at alt det skabte begyndte med en tilsyneladende ubetydelig fælles Begyndelse lig Skum paa Havets Overflade, og at alt Liv i dets forskellige Former derfra gradvis har udviklet sig, er fejlagtig. Det er en absolut falsk Anskuelse.

At alle Dyr, Himlens Fugle, Fiskene i Havet og Jordens Plantevækst af sig selv har udviklet sig fra den samme fælles Celle-Oprindelse eller Livs-Organisme er der ikke nogen Sandhed i. Gud har givet os sit Ord, ved hvilket vi kan blive førte til at kende Sandheden, og alle, som er ledte ved Guds Aand, kan derved forstaa Sandheden vedrørende disse Ting. Vi veed, fordi vor himmelske Fader har aabenbaret det til os, at Liv har altid eksisteret. Livet i sine forskellige Ytringsformer eksisterede derfor, før det gav sig tilkende her paa Jorden, og vi forstaar, at vor Jord er givet en vis Mission, i Henhold til Herrens Bestemmelse, ligesom andre Kloder har haft, og at Jorden, naar dens nærværende Skabelses-Maal er naaet, skal blive helliget og herliggjort, thi „Jorden efterkommer et celestialt Riges Lov". Vi læser i Pagtens Bog i det 88. Kapitel:

„Og atter, sandelig siger jeg Eder, Jorden efterkommer et celestialt Riges Lov; thi den opfylder Maalet for sin Skabelse og overtræder ikke Loven. Derfor skal den vorde helliggjort; ja, uagtet den dør, skal den vorde levendegjort igen, og udholde den Kraft, hvorved den bliver levendegjort, og de retfærdige skulle arve den." (25.—26. V.)

Naar den Tid kommer, vil Jorden blive fjærnet fra sin nuværende Stilling, ligesom andre Verdener har været flyttede, naar de har opfyldt deres Bestemmelse og Skabelses-Maal, og derefter vil en anden Planet indtage dens Plads, eller en tilsvarende Stilling, som vor Jord for nærværende indtager. Jeg forstaar fra Skriftstederne, jeg har citeret, at slige Planet-Forandringer vil finde Sted i al Evighed.

Hvor taabelig, hvor indskrænket og foragtelig er det ikke, at Mænd, som har Kendskab til Videnskaberne, og burde være i Besiddelse af særlig udpræget Intelligens, vil erklære, at Naturen ganske af sig selv frembringer alt Liv; at erklære, at alting har udviklet sig fra det selvsamme ringe Grundstof, samtidig de erklærer, at de veed intet om, at der findes Liv paa andre Kloder. Det er sandt, at alt Liv i en Forstand har det samme Ophav, idet Gud er alle Tings Skaber, men dette er meget forskelligt fra, at alting har udviklet sig fra en eller anden ubetydelig Organisme til de forskelligste Livsformer. Det er Gud, vor himmelske Fader, som giver Liv til alle Ting, og det er ham, som lader Naturlivet ytre sig under de forskellige Former, i hvilke de findes paa denne Jord, saa vel som i andre Verdener, og enhver Form har sine Udviklings-Begrænsninger. Ingen Dyreart f. Eks. kan udvikles til

helt andre Dyrearter. Gud, gav alting Liv, og han vil vedblivende skabe Liv paa denne Jord, og skabe Liv paa andre Planeter, efter at vor Jord i Henhold til Skaberplanen er bleven delagtiggjort i en celestial Herlighedsfylde og den Kraft, som medfølger samme. Gud, vor himmelske Fader, vil vedblivende bringe sine Planer til Udførelse og befolke Verdener, og give sine Børn Lejlighed til at overgaa fra en dødelig Tilværelse til Udødelighed og evigt Liv. Jeg tænker, at dette er en herlig Kendsgerning og et herligt Princip, som det burde være meget opmuntrende for os at overveje. Vi vil blive styrkede i vor Tro derved og blive opmuntrede til vedblivende at gøre vel. Ved at modtage Kundskab om denne Jordens endelige Bestemmelse indgydes der Haab i vore Hjerter, thi vi skuer i Aanden de bedre Tings Komme og kommer til en herlig Forstaaelse af, at Udødelighed og evigt Liv vil blive Guds lydige Sønners og Døtres endelige Arv. Men den falske Evolutions-Teori, som er saa almindelig udbredt i Verden, er det nedværdigende at antage, i Stedet for forædlende og opløftende.

Jeg ønsker at læse et andet Skriftsted fra Pagtens Bog, nemlig fra det 76. Kapitel, der fremsætter Herrens Aabenbaringer til Joseph Smith og Sidney Rigdon i Forbindelse med Synet, de havde den 16. Februar 1832:

„Og vi saa Sønnens Herlighed hos Faderens højre Haand og annammede af hans Fylde, og vi saa de hellige Engle og dem, som ere helliggjorte for hans Trone, tilbedende Gud og Lammet, og dette gjøre de fra Evighed og til Evighed. Og se, efter de mange Vidnesbyrd, der ere givne om ham, er dette, som vi give, det sidste af dem alle, nemlig, at han lever; thi vi saa ham hos Guds højre Haand, og vi hørte Røsten vidne, at han er Faderens Enbaarne, at ved ham og formedelst ham og af ham ere Verdenerne blevne til og skabte, og deres Indvaanere ere avlede som Sønner og Døtre af Gud.“ (20.—24. V.)

Dette saa de i Synet, og det var aabenbaret til dem, at alle Mennesker paa Jordens Overflade saa vel som andre Verdeners Indbyggere, hvad Menneskets Aand angaar, er Guds Sønner og Døtre, og at Jesus, hvad denne kødelige Tilværelse angaar, er hans enbaarne Søn. Denne Lære er for mig meget forstaaelig. Den er logisk, og den er sand. Alt, som har været givet Liv og Eksistens paa Jorden, har været skabt forud. Jeg vil læse, hvad der er berettet desangaaende i Moses Bog i „Den kostelige Perle“, som jeg før har citeret fra, og hvor vi læser fra det fjerde til det syvende Vers af 3. Kapitel:

„Og nu siger jeg Dig, at disse er Himmelens og Jordens Oprindelser, som de skabtes paa den Dag, da jeg, den Herre Gud, skabte Himmelen og Jorden, og enhver Plante paa Marken, førend den kom i Jorden, og enhver Urt paa Marken, før den voksede frem; thi jeg, den Herre Gud, skabte alle Ting, hvorom jeg har talet, aandelige, før de bleve naturlige paa Jordens Overflade; thi jeg, den Herre Gud, havde skabt alle Menneskenes Børn, men endnu ikke en Mand til at dyrke Jorden; thi i Himmelen skabte jeg dem; og der var endnu intet Kød paa Jorden, ej heller i Vandet, ej heller i Luften. Men jeg, den

Herre Gud, talede, og der opgik en Damp af Jorden og vandede hele Jordens Overflade. Og jeg, den Herre Gud, dannede Mennesket af Jordens Støv og blæste Livets Aande i hans Næse; og Mennesket blev til en levende Sjæl, det første Kød paa Jorden, og ligeledes det første Menneske. Desuagtet vare alle Ting skabte før; men de vare aandelig skabte og dannede efter mine Ord."

Jeg kunde fortsætte med at oplæse Skriftsteder vedrørende dette Spørgsmaal, hvis jeg havde Tid dertil, og paavise, at den aandelige Skabelse, jeg har læst om, var i Lighed med den timelige Skabelse, der senere fandt Sted, da Planter, Dyr og Menneskene fik Tilværelse paa Jorden. Saavel Planter og Dyr som Menneskene var aandelig skabte, aandelig organiserede, og eksisterede i Guds Rige, „førend Jordens Grundvold var lagt", som Skriftordet lyder. Da Jorden var formet og beredt til at modtage den aandelige Skabning, blev Planter og Dyr iklædte fysiske Legemer, og tilsidst Menneskene, som Skrifterne beretter.

Ikke alene Menneskene, men Dyr og Planter blev „levende Sjæle", fordi de bestod af „Aand og Legeme" forenet. Jeg lider at tro denne Lære, og jeg veed, at den er sand. Jeg kan forstaa Sandheden af denne Lære, som Gud har kundgjort os ved Aabenbaring, og jeg fryder mig ved den Kundskab, som jeg har vedrørende dette Princip. Der er ingen anden Teori vedrørende Skabelsen og Menneskets Oprindelse, der kan sidestilles dermed. De af Mennesker fremførte taabelige Ideer og Lærdomme vedrørende alt levendes Oprindelse, som er lært i mange af vore Skoler, imod vor Protest — jeg er dog bedrøvet over, at vi ofte ikke protesterer herimod, som vi burde — disse Teorier er kun uinspirerede Mænds Anskuelser, og slige Lærdomme maa modsiges, og det maa forhindres, at de bliver lært i Skolerne.

Det er sandt, at Menneskene er skredne fremad i mange Henseender, og at f. Eks. Abraham ikke kunde faa bragt til sit Telt et Dagblad, indeholdende det sidste Døgns Nyheder fra hele Verden, og han kunde ikke ved blot at trykke paa en Knap faa et elektrisk Lys til at skinne for sig, men betyder dette, at Abraham var mindre intelligent end Menneskene, der lever paa Jorden i Dag? Sandheden med Hensyn hertil er, at disse Ting ikke var bestemte til at være kendt paa hans Tid, og disse Ting vilde ikke have været mulige, hvis ikke Herren havde gjort disse Ting muligt for os ved at inspirere Mænd til at gøre de Opdagelser, der har været gjorte, og ved hvilke vi er blevne satte i Stand til at blive bekendte med Begivenhederne i Verden, som de bliver telegraferede gennem Kobbertraad, eller ved traadløs Telegrafi, og derefter bliver trykt paa Presser, der ofte ligesom Telegrafapparaterne sættes i Virksomhed ved Elektricitet. Vi kan ligeledes sidde i vore hyggelige Hjem og oplyse vore Værelser og tilvejebringe den elektriske Lysforbindelse ved at trykke paa en Knap, men beviser dette, at vi er mere intelligente, eller at vi har større Forstand end Abraham, Moses, Elias eller andre Profeter i fordums Tid, eller at vi har en større Forstaaelse af Evangeliets Principper og, hvad der er nødvendigt til Menneskenes Frelse, end hine Fortidens Mænd havde? Aldeles ikke! Jeg læser i de hellige Skrifter, hvis jeg forstaar samme

rigtigt, at mange af Oldtidens Profeter modtog Syner vedrørende Menneskeslægtens Historie indtil vore Dage, og til Tidens Ende. Herren aabenbarede til dem, hvilke Forhold der vilde gøre sig gældende i Verden i vor Tid. Hvis jeg forstaar de Skriftsteder, jeg hentyder til, paa den rette Maade, beskuede de i de Syner, Herren gav dem, vore Automobiler og vore Jernbanetog. Det er meget muligt, at disse fordums Profeter blev bragte til at forstaa, at Menneskene i vore Dage paa et Øjeblik kunde give hinanden Meddelelser Tusinder af Mil gennem Telegrafens Hjælp. Jeg tror, at de saa Luftskibene, thi vi kan i Profeternes Skrifter i det gamle Testamente læse mange Ting, som tyder paa, at de ogsaa modtog Aabenbaring desangaaende. Men disse vidunderlige Opdagelser og Opfindelser var ikke bestemte til at blive kendte i deres Tid. De kunde derfor ikke sidde i en Automobil eller Jernbanevogn og rejse fra By til By. Maaske der heller ikke blev givet dem Lejlighed til at køre i en flot Karet med et Hesteforspand, men de maatte maaske, ridende paa et Æsel, bevæge sig fra Sted til Sted; eller maaske de vilde belæsse Æslet og gaa sammen med det nogle Mil om Dagen og kalde det en Dags Rejse.

Fortidens Profeter forudsaa, at Evangeliets Banner skulde blive opløftet i „de sidste Dage", og at de Hellige, som indsamledes til Zion, skulde blive satte i Stand til at rejse med stor Hurtighed, og de skulde dog ikke blive trætte; og det skulde ikke blive nødvendigt for dem at løse deres Bælter eller Skoene paa deres Fødder, som Profeten omtaler. Disse Privilegier og gunstige Forhold, som der var profeteret om, blev ikke skænket de Hellige i forrige Dage, men de var holdte tilbage indtil nærværende Tid, ikke fordi vi er bedre eller mere værdige end de Hellige i forrige Tider, eller fordi vi har større Forstand, men fordi vi lever under „Tidernes Fyldes Evangelie-Husholdning", da Herren vil samle alt under et og berede Verden for Kristi tusindaarige Regering; og det blev tillige nødvendigt nu, at de forskellige Opdagelser og vidunderlige Opfindelser, der har været gjorte, og hvorved Arbejdet og Leveforholdene betydelig lettes, skulde blive gjort bekendt for Menneskene.

De Mænd eller Kvinder, som har gjort disse forskellige Opdagelser eller konstrueret disse forskellige Opfindelser, har alle været inspirerede af Gud dertil; ellers vilde de aldrig have kunnet det. Herren inspirerede Edison. Han inspirerede Franklin, Morse, Whitney og alle Opfindere, og Opdagere, og paa Grund af denne Inspiration kom de i Besiddelse af Kundskab og var i Stand til at frembringe, hvad de har, til Verdens Fordel. Men uden Herrens Hjælp vilde disse Mænd have været ligesaa hjælpeløse, som Folk var i andre Tidsaldre. Abraham kendte paa sin Tid langt mere til Planeterne og de store, selvlysende Stjerner ude i Rummet, end selv de største Astronomer kender i Dag. Hvorledes kom han i Besiddelse af denne Kundskab? Ikke gennem Teleskopet; heller ikke ved Spektroskopet, men ved Guds Aands Inspiration og Kraft. Han var belært af Herren selv, som aabenbarede til ham alle disse Ting, og som vi læser om i Bogen, kaldet „Den kostelige Perle", forklarede Herren for ham de store Himmellegemers Bevægelser, og ogsaa Jordens, og paa en Maade, saa at Abraham kom i Besiddelse

af mere fuldkommen Forstaaelse angaaende samme, end det er muligt for Videnskabsmænd at erholde ved Brugen af deres fine og ypperlige Instrumenter og Anvendelsen af erhvervede store, verdslige Kundskaber, og vær overbevist derom! Disse Oldtids-Seere og de Hellige i Oldtiden var tilvisse lige saa intelligente og begavede, som vi er, og de var i Henseende til Datidens Forhold lige saa aandelig inspirerede. De havde Guds Aand til at oplyse dem og var vejledte derved. De lyttede til hans Røst og rettede sig efter de Ting, som han belærte dem om, forstod Sandheden og lærte mere i et Minut angaaende, hvad der er nødvendigt at kende, end mange af disse Mænd, som paastaar, at alt jordisk Liv har sin Oprindelse her og naturnødvendigt udvikler sig selv, lærer i et helt Aar.

Dette er mit Vidnesbyrd. Man vil maaske sige, at jeg ikke er kompetent til at dømme med Hensyn til dette Spørgsmaal, men hvad bryder jeg mig derom, saa længe som jeg veed, at jeg er i Besiddelse af Sandheden, og saa længe jeg veed, at Gud har tilkendegivet for mig, at, hvad jeg har erklæret, er Sandhed. Det tilintetgør ikke min Viden at blive modsagt, og for saa vidt kan det være mig ligegyldigt, hvad saakaldte Videnskabsmænd lærer, men det er mig magtpaaliggende, at de unges Sind ikke bliver forgiftet, at Kirkens Ungdom ikke bliver lært slig falsk Lære, som jeg har omtalt, og jeg protesterer derimod. Jeg har tidligere talt derimod fra denne Talerstol, og jeg agter vedblivende at gøre det, hvad enten det gør noget godt eller ikke. Jeg ønsker i det mindste at bringe Kirkens Medlemmer til at overveje, hvilken Fare der er forbunden med, at slige Teorier bliver fremsatte for den studerende Ungdom. Jeg ønsker at sige til Eder, Brødre og Søstre, at det er vor Pligt at søge Lyset og Sandheden og søge ved Herrens Aands Inspiration at komme i Besiddelse af Visdom, saa at vi maa forstaa og kende de Ting, som hører Guds Rige til, og ved Undersøgelse og Sammenligning komme til at forstaa alle Tings aandelige Natur. Ved at gøre dette kan vi komme til en Forstaaelse af „Livet" og de dybe Ting, som kun de kan lære at kende, som adlyder vor himmelske Faders Befalinger.

Jeg beder, at Gud vil velsigne Eder og al Israel og hjælpe os til at vandre i Lyset og søge at komme i Besiddelse af sand Kundskab, saa at vi maa lægge en Lærdoms-Grundvold, der ikke kan blive omstyrtet ved taabelige menneskelige Teorier, hvilket er min Bøn i Jesu Kristi Navn. Amen.

Et Smil. Et Smil kan tjene som Vejviser ved Korsvejen, hvor Mennesket standser raadvild med Hensyn til, hvilken Vej han skal vælge. — Et venligt Smil er en af de værdifuldeste Ting i Verden. Det bringer Liv og Glæde, hvor intet andet vil gøre Indtryk. Det naar ind der, hvor Ord aldrig kunde trænge. — Et Smil kan forandre et Menneskes hele Retning og Maal. Det kan bringe Mismodet ud og Freden ind.

Bedrageriske Aander.

Da Jesus talte til sine Disciple angaaende Tegnene paa hans andet Komme og om, at Guds Riges Evangelium, som han den Gang forkyndte til Verden, før hans anden Tilkommelse, efter at det var forvansket af Menneskene, og Præstedømmet ikke mere fandtes paa Jorden, atter skulde blive prædiket, forklarede han nærmere, at mange falske Profeter skulde opstaa og forføre mange.

I nærværende Evangelie-Husholdning, omtrent et Aar efter at Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige var organiseret og oprettet ved guddommelig Fuldmagt, gav Herren en Aabenbaring til Kirkens Medlemmer ved Profeten Joseph Smith, af hvilken hidsættes følgende:

„Hører, o I min Kirkes Ældster, lytter til den levende Guds Røst, og giver Agt paa de Visdomsord, som gives Eder, eftersom I have bedet derom, og ere af et Sind med Hensyn til Menigheden, og vedrørende de Aander, som ere udgangne i Verden. Ser, sandelig siger jeg Eder, at der er mange falske Aander udgangne i Verden for at bedrage Menneskene. Og Satan har ogsaa søgt at bedrage Eder, at han maa omstyrte Eder." (P. Bog, 50 : 1—3.)

Disse Advarsler burde tjene alle tilgode og paaminde Menneskene om at værne sig imod den ondes snedige Angreb. Mange synes desuagtet tilbøjelige til at lade sig paavirke af de bedrageriske Magter og tillader sig at blive „omtumlet som Bølger" og at lade sig „omdrive af ethvert Lærdoms-Vejr ved Menneskenes Spil, ved Træskhed og Forførelsens Kunstgreb". Men hvorfor eksisterer der saa megen religiøs Vildfarelse blandt Menneskene? Mon ikke det er, fordi de mangler de rette beskikkede Ledere, saasom Apostle og Profeter, disse Mænd, som Apostelen Paulus nævner i Brevet til Efeserne skulde være i Menigheden og lede Menigheden.

Om man skal tage Hensyn til det, som nogle Nyhedsblade har meddelt i den senere Tid angaaende en vis Bevægelse, der foregaar paa visse Steder her i Danmark af en Sekt, der kaldes Tungetalere, da maa det indrømmes, at Menneskene tilvisse lader sig vildlede ved „Forførelsens Kunstgreb". Ifølge disse Meddelelser skal flere Menneskers Forstand være bleven betænkelig anfægtet, saa at de have fremført forvirrede Udtalelser i Henseende til religiøse Spørgsmaal.

Som Sidste-Dages Hellige indrømmer vi at tro paa, at særlige aandelige Gaver medfølger det sande Evangelium, indbefattende Tungemaalsgaven; thi i Kirkens syvende Trosartikel hedder det:

„Vi tro paa Evangeliets Kræfter og Gaver, nemlig Tungemaalsgaven, Profeti, Aabenbaring, Syner, Helbredelse, Udlæggelse af Tungemaal osv."

Disse var alle evangeliske Gaver, der var lovede alle sande troende; men, som man vil lægge Mærke til, indbefattede dette meget mere end Tungemaalsgaven. I den Beskikkelse, som Jesus gav sine Disciple,

førend han forlod dem og opfor til det høje, sagde han: „Gaar bort i al Verden, og prædiker Evangelium for al Skabningen! Hvo, som tror og bliver døbt, skal blive salig; men hvo, som ikke tror, skal blive fordømt. Men disse Tegn skulle følge dem, som tro" osv. De, som troede, blev naturligvis døbte, da Tro og Daab er nøje forbunden med hinanden, som Kristus udtrykkelig belærte os om, idet han sagde:

„Hvo, som tror og bliver døbt, skal blive salig."

Jesus nævnede samtidig Tegnene som Frugterne af sand Tro, der viste sig formedelst Lydighed til Evangeliets første Ordinance, nemlig Daaben. (Mark. 16 : 15—17.)

Hverken Daaben eller Haandspaalæggelse for Beseglingen af den Helligaand kan blive udført af en ubemyndiget Person, men kun af saadanne, der har modtaget Præstedømmets Fuldmagt og er kaldede af Gud. Apostelen Paulus, i det første Brev til Korinthierne, i det 12. Kapitels 28. Vers, nævner visse bestemte Embedsmænd, der skulde være i Kristi Kirke. Han siger:

„Gud har sat i Menigheden: Først Apostle, for det andet Profeter, for det tredie Lærere, dernæst dem, som gør kraftige Gerninger, derefter dem, som have Gaver til at helbrede, til at hjælpe, til at styre, til at tale adskillige Tungemaal."

Idet den samme Apostel skuede ned igennem Tiden og saa, hvilke Begivenheder, der skulde finde Sted i de sidste Dage, siger han:

„Da skal den uretfærdige aabenbares, hvilken Herren skal fortære med sin Munds Aande og nedbryde ved sin Tilkommelses herlige Aabenbarelse. Hins Tilkommelse sker efter Satans Kraft med al Løgnens Magt og Tegn og underlige Gerninger, og med Ugudelighedens Bedrag iblandt dem, som fortabes, fordi de ikke modtage Kærligheden til Sandheden, til deres Sjæls Frelse. Derfor skal Gud og sende dem kraftige Vildfarelser, at de skal tro Løgnen; paa det alle skal dømmes, som ikke troede Sandheden, men havde Velbehag i Uretfærdighed." (2. Thes. 2 : 8.—12.)

Her angives Aarsagen til det religiøse Virvar, som findes blandt Menneskene i Dag, idet de forkaster Evangeliets dyrebare Sandheder, der tilbydes dem af dertil bemyndigede Mænd. Det er visselig af en saare stor Nødvendighed for Menneskene at kende det sande fra det usande, det, der er af Gud, og det, der er af den onde, hvilket ikke er vanskeligt, hvis man vil bruge sin Fornuft og sunde Dømmekraft, og jeg vil her anføre et Par ufejlbare Kendetegn, som har været fremsatte:

„Hvor Mirakler gøres ved Guds Magt, der vil findes en sand og ret Lærdom, der ikke er blandet med Vildfarelse; men hvor som helst Mirakler gøres ved Djævelens Magt, der vil det befindes, at falske Lærdomme har været fremsatte i Forbindelse dermed. Hvorsomhelst mirakuløse Handlinger udføres ved Guds bemyndigede Tjenere, vil de blive udført i Jesu Kristi Navn af Mænd, der har adlydt Guds Befalinger og været delagtiggjort i Evangeliets Ordinancer og Præstedømmets Fuldmagt."

Kristus siger: „Mange vil sige til mig paa hin Dag: Herre, Herre, har vi ikke profeteret i dit Navn? Har vi ikke uddrevet Djævle ved dit Navn? og har vi ikke gjort mange kraftige Gerninger ved dit Navn? Og da vil jeg bekende for dem: Jeg kender Eder aldrig; viger bort fra mig, I, som beflitter Eder paa Uret!" (Math. 7 : 22—23.)

Vi erfarer heraf, at falske Profeter og saadanne, som uafladelig siger: „Herre, Herre", men ikke gør hans Villie, men beflitter sig paa Uret, skulde endogsaa udføre Undergerninger. Det er den Slags Personer, Paulus hentyder til i andet Korinthierbrev, hvor han siger: „Thi saadanne falske Apostle er svigefulde Arbejdere, som paatage sig Skikkelse af Kristi Apostle. Og intet Under, thi Satan selv paatager sig Skikkelse af en Lysets Engel. Derfor er det ikke mærkeligt, om ogsaa hans Tjenere paatage sig Skikkelse som Retfærdighedens Tjenere; men deres Ende skal være efter deres Gerninger." (2. Kor., 11. : 13—15.)

En af de ledende Mænd i Kirken i vore Dage udtalte sig angaaende Mirakler som følger:

„Et Mirakel ligger aabent for Sanserne, men har maaske kun en ophidsende Virkning paa Forstanden. Hvad Gavn har vi af det, medmindre det er ledsaget af den levende Guds Aand i vore Hjerter? Vi kan bære Vidnesbyrd om, hvad vi har set, men vi har ingen Gavn af dette Syn, naar ikke Guds Aand er udøst i vore Hjerter."

Angaaende Mennesker, der søger Tegn, siger Herren:

„Ser, jeg Herren, lader min Røst høre, og den skal adlydes. Derfor, sandelig siger jeg: „Lader de ugudelige tage sig i Agt, og lader de genstridige frygte og skælve; og lader de vantro ej aabne deres Læber; thi Vredens Dag skal komme over dem som en Hvirvelvind, og alt Kød skal erkende, at jeg er Gud, og den, der begærer Tegn, skal se Tegn, men ikke til Frelse. Sandelig siger jeg Eder, der findes dem blandt Eder, der begærer Tegn, og der har været saadanne fra Begyndelsen af; men ser, Troen kommer ikke formedelst Tegn, men Tegn følger dem, der tro. Ja, Tegn kommer ved Tro, ikke ved Menneskers Villie, eller efter Guds Villie. Ja, Tegn kommer formedelst Tro, som leder til kraftige Gerninger; thi uden Tro kan intet Menneske behage Gud; og paa hvem Gud er vred, i ham har han ikke Velbehag. Derfor viser han saadanne ingen Tegn, uden i Vrede, til deres Fordømmelse. Derfor har jeg, Herren, ikke Behag i dem blandt Eder, der søger Tegn og Undere for at faa Tro, og ikke til Menneskenes Gavn og til min Ære." (Pagt. Bog 63 : 5—12.)

Det bedste og varigste Vidnesbyrd, et Menneske kan modtage om guddommelige Ting, er derfor det, der kommer fra Gud selv til de, der søger ham i ydmyg Bøn og Paakaldelse, med den Beslutning i deres Hjerte at efterleve hans hellige Villie. Til saadanne, hver for sig, siger Herren:

„Sandelig, sandelig siger jeg Dig, dersom Du begærer videre Vidnesbyrd, saa kom i Hu den Nat, Du raabte til mig i dit Hjerte, at Du maatte komme til Kundskab om disse Tings Sandhed. Gød jeg ikke

Fred i Din Sjæl angaaende denne Sag. Hvad større Vidnesbyrd kunde Du have end Guds Vidnesbyrd." (Pagt. Bog, 6. : 22.—23.)

Vi raader derfor alle Menighedens Medlemmer i denne Mission til at søge at være i Besiddelse af dette Vidnesbyrd, der er det sikreste Anker under de Prøver og Fristelser, det monne blive Eders Lod at gennemgaa. Vort Raad er til alle, ikke at komme nær eller deltage i de vildledende aandelige Bevægelser, der nu gør sig gældende paa visse Steder i disse Lande; men lader os alle efterleve Evangeliets Lærdomme, den „fuldkomne Lov", vi frivilligt har stillet os under, samt stole paa Herren og hans naadige Hjælp, og da vil alt blive vel med os. Hans J. Christiansen.

Ældste Richard R. Lyman kaldet til Apostel i afdøde Apostel Hyrum M. Smiths Sted.

Ved Foraars-Generalkonferencen i Salt Lake City blev paa den anden af Konferencedagene, Fredag den 6. April, Ældste Richard Roswell Lymna, Søn af afdøde Præsident Francis M. Lyman og Hustru Clara C. Callister Lyman, i Henhold til Kirkens øverste Præsidentskabs og de tolv Apostles Valg ved enstemmigt Votum af de tilstedeværende Medlemmer af Kirken opholdt som Medlem af de tolv Apostles Kvorum. Ældste Lyman er en lærd Mand, som efter at have fuldendt sine Studeringer ved forskellige amerikanske Universiteter har virket som Lærer i videnskabelige Fag, henholdsvis ved Kirkens Universitet i Provo og ved Utahs Statsuniversitet, og i de senere Aar som Statsingeniør. Ældste Lyman erhvervede sig Doktorgraden i Filosofi fra Cornell-Universitetet i 1905.

Den ny Apostel har stedse været en nidkær Arbejder indenfor Kirken.

Ældste Richard R. Lyman er født den 23. November 1870 i Fillmore, Utah. Han blev gift 1896 med Amy Brown, der for Tiden er Sekretær for den kvindelige Hjælpeforening.

Vi beder Herren velsigne Ældste Lymans evangeliske Gerning som en Apostel i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige.

Tankesprog.

Der er en Maade, der er den bedste at leve paa, og vi skulde altid bestræbe os for at leve paa denne bedste Maade.

— Det bedste er aldrig for godt, hvis vi forstaar at gøre den bedste Brug deraf.

— Hvorledes kan Du vente, at andre skal bevare dine Hemmeligheder, naar Du ikke kan bevare dem selv?

Den danske Rigsdags Aabningsmøde

i det nyopbyggede Kristiansborg Slot, Tirsdag den 28. Maj 1918.

Efter Afslutningen af de nye Valg til Rigsdagens Folketing og Landsting afholdtes Rigsdagens Aabningsmøde under højtidelige Former med Oplæsningen af Trontalen af Hs. Maj. Kong Christian X, Kl. 12 Middag, Tirsdag den 28. Maj.

Paa Grund af Mødets Vigtighed gengiver vi efter „Politiken" saavel Trontalen som den Tale, Folketingets Aldersformand, Hr. Klaus Berntsen, holdt ved Folketingets første Møde, og ligeledes de smukke Ord, Hr. P. Bojsen udtalte ved Landstingets første Møde.

Trontalen.

Kongen gik hen foran Tronstolene fra højre Side, Dronningen fra venstre, hvorpaa Statsministeren overrakte Kongen Trontalen, indbundet i en rød Mappe.

Kongen bukkede ned til Forsamlingen og læste med høj Stemme:

Danske Mænd og Kvinder, Medlemmer af Rigsdagen! Naar jeg har ønsket at samles med Dem i Dag og personligt at aabne denne Rigsdagssamling, sker dette, som alle vil forstaa, fordi Dagen er saare betydningsfuld for vort Fædreland. For første Gang møder Rigsdagen, sammensat som paabudt i Danmarks Riges Grundlov af 5. Juni 1915, der giver alle Landets Borgere, Kvinder som Mænd, lige Ret til Deltagelse i Lovgivningsmagten.

Ogsaa paa anden Vis bliver denne Dag betydningsfuld, idet for første Gang efter snart fire og tredive Aars Forløb Rigsdagen atter samles paa dette historiske Sted, hvor det fordums Kristiansborg stod, der gav Plads til den grundlovgivende Rigsforsamling, og hvor nu et nyt Kristiansborg, Kongens, Lovens og Rettens Sæde, aabnes som Hjem for deres Forhandlinger og Beslutninger.

Medens saaledes meget synes at forenes for at gøre Dagen lys og festlig, har alle dog Tanken fæstet paa, at over vort Møde som over Deres kommende Arbejde ruger tunge og mørke Skyer. Under Verdenskrigen skabtes den nu gældende Grundlov, og den af den nye Forfatning fremgaaede Rigsdag sammentræder paa et Tidspunkt, hvor endnu Stater og Folkeslag, til hvilke lykkeligvis Danmark bevarer sin venskabelige Stilling, staar i Krigsforhold til hinanden, medens Vanskeligheder og Farer i forøget Grad beredes den neutrale Stat.

For Deres Gerning ønsker jeg Held og Velsignelse, saa den kan blive til Folkets Gavn og Landets Ære, til Fredens Bevarelse og til Opretholdelse af Rigets Selvstændighed.

Deres Arbejde maa selvfølgelig blive præget af den herskende Tilstand under det stadige daglige Hensyn til det Krav, som udenrigske og indenrigske Forhold medfører. Den strenge og ligelige Neutralitetspolitik, som Regeringen har hævdet fra første Færd, har fundet nøje Tilslutning fra Landets Borgere gennem alle Rigsdagens Partier, og den har vundet Anerkendelse hos de krigsførende Magter. Denne Poli-

tik vil ufravigeligt Regeringen fortsætte ad den hidtil fulgte Vej, og vi maa haabe, at under Neutralitetens Tegn vil Bestræbelsen for at sikre Landets Forsyning og Erhvervenes Virksomhed ikke møde saadanne Vanskeligheder, som Forhandling ikke kan overvinde.

Jeg fremhæver med en inderlig Glæde, som jeg veed deles af alle danske, de heldbringende Udslag af det stadig voksende Samarbejde mellem de tre nordiske Folk.

Indenrigs maa Arbejdet som hidtil rette sig imod at lindre for Befolkningen det haarde Tryk, som paa saa mange Omraader uundgaaeligt foraarsages af Verdenskrigen, og jeg er overbevist om, at Bevidstheden om det nødvendige i at naa det for Landet gavnlige vil samle selv stærkt fra hinanden afvigende Meninger i Fællesfølelse og Fællesmaal. Dette gælder ogsaa for Ordningen af Forholdet mellem Danmark og Island, hvor jeg gaar ud fra, at under enig Optræden fra dansk Side vil Forhandling fjerne de Stridspunkter, der hindrer den fulde og gode Forstaaelse.

Der vil næppe være Anledning til at forelægge for Dem i denne overordentlige Rigsdagssamling andre betydningsfulde Forslag end dem, som Øjeblikkets Krav og Forholdenes skiftende Tynge paabyder. Men ansvarsfuld og alvorlig bliver den Virksomhed, som venter Dem, og jeg er overtydet om, at enhver af Dem vil være sig dette Ansvar i dets hele Udstrækning og Tidens altomfattende Alvor bevidst, saaledes, at det intet Øjeblik vil glemmes, at her i den danske Rigsdag skal Danmark værnes og højnes ved Ord og Handling af Folkets kaarne Mænd og Kvinder for Nutid og Fremtid.

Idet jeg hermed erklærer Rigsdagens overordentlige Samling for aabnet og opfordrer Tingene til at forsamle sig under Aldersformændenes Ledelse, hilser jeg med mit kongelige Ønske for Deres fædrelandske Gerning Dem alle velkommen her paa denne Højtidsdag.

Dermed Gud befalet!

Folketingets første Møde.

Kl. 1,33 præcis besteg Aldersformanden, Hr. Klaus Berntsen, Formandspladsen. Med Værdighed og i en alvorlig Tone holdt han følgende Tale:

Naar Rigsdagen i Dag efter godt og vel en Menneskealders Forløb atter vender tilbage til Kristiansborg for at tage sit nye Hjem i Besiddelse, er det en Mærkedag i Rigsdagens Historie.

Det var i det gamle Kristiansborg, at den grundlovgivende Rigsforsamling holdt sine Raadslagninger og i en for vort Land alvorlig og farlig Situation vedtog Danmarks Riges Grundlov af 5. Juni 1849, og det var samme Sted, at den første Rigsdag, som var valgt efter almindelig Valgret, overensstemmende med den nye Grundlov, holdt sit første Møde den 30. Januar 1850; men det var ogsaa i det gamle Kristiansborg, at efterfølgende Rigsdage i Løbet af 16 Aar endog 3 Gange med korte Mellemrum vedtog at ændre vor første Grundlov, og desværre hver Gang til Fordel for privilegeret Valgret.

Det var derfor intet Under, at der derudaf oprandt store og til Tider bitre Stridigheder ude i Folket og indenfor Rigsdagen om, hvad den frie Forfatning egentlig havde at betyde, om det var den almindelige eller den privilegerede Valgret, der skulde danne Grundlaget for den parlamentariske Udvikling i dette Land.

Kampen herom er heldigvis endt i rette Tid, og den er endt med en eklatant Sejr for den lige og almindelige Valgret. En ny 5. Juni-Grundlov er vedtaget og traadt i Kraft, og den Rigsdag, som i Dag holder sit Indtog i det nye Kristiansborg, har det til fælles med den første Rigsdag, der aabnedes i det gamle Kristiansborg, at dens Medlemmer ogsaa nu er den lige og almindelige Valgrets Repræsentanter, og hvad mere er, Forfatningskampens Udfald har medført, at i Dag tæller begge Rigsdagens Ting danske Kvinder indenfor sine Rækker. Som Folketingets ældste Medlem bringer jeg fra denne Plads de kvindelige Repræsentanter et særligt og hjerteligt Velkommen.

Alle Folketingets Medlemmer kommer jo lige fra Valgkampens Hede, og en Del af Varmen sidder maaske endnu i Blodet paa flere af os, men selv om vi tilhører forskellige Partier, lad os dog i vore fremtidige Forhandlinger aldrig glemme, at vi har et stort Fællesskab, og det bestaar deri, at vi er Landsmænd. Vi kommer her som Repræsentanter for og valgte af de tusind Hjem, og vor Opgave er at udføre et godt Arbejde, som kan bringe størst Lykke for vort fælles Fædreland.

Vi gaar til vor ansvarsfulde Gerning i farefulde Tider, og vi er Vidne til de rædselsfuldeste Begivenheder, der nogen Sinde er foregaaet i Verden. Vi hører til et af de mindste Folk, og dette Folk trænger mere til Samling end til Splittelse i denne Tid.

Jeg føler, at der ogsaa for os er særlig Grund til at vende Blikket opad og ønske, at Gud vil holde sin beskærmende Haand over vort lille Folk og give os som dette Folks Repræsentanter Lykke til, at de Beslutninger og de Love, vi vedtager, maa blive til Held og Velsignelse for Konge og Fædreland.

Hr. Berntsen sluttede sin lille Indledningstale med et kraftigt besvaret Leveraab for Fædrelandet. Og dermed var Folketingets første Møde i Sommersamlingen 1918 aabnet.

Landstingets første Møde.

Aldersformanden, P. Bojsen, greb 2 Minuter over Halvto sin Klokke og aabnede Mødet, idet han udtalte:

Det tilfalder mig som det ældste af de tilstedeværende Medlemmer at aabne dette Møde.

Da det denne Gang er det første Møde efter den nye Grundlovs Ikrafttræden og første Møde i disse Lokaler, saa forekommer det mig at ligge nær, at vore Tanker rettes imod det Fædreland, vi alle gerne vil tjene. Jeg vil da udtale det Fremtidshaab, at de Ord, som her skal lyde, de Forhandlinger, her skal føres, og de Beslutninger, her skal tages — ja, vor hele Gerning, maa blive til Held og Lykke for vort Fædreland.

Tale af Ældste Rulon S. Wells,

holdt paa Tabernakelpladsen ved Efteraars-Generalkonferencen i Salt Lake City den 7. Oktober 1917.

Den foregaaende Talers, Ældste Brigham H. Roberts Ord, vedrørende Guds Storhed og Majestæt, har gjort et dybt Indtryk paa mig. Han citerede nogle Skriftsteder fra Bogen, kaldet „Den kostelige Perle", hvis Slutningsord var Guds herlige Ord til Moses:

„Thi se, det er min Gerning og Ære at tilvejebringe Udødelighed og evigt Liv for Mennesket." (Moses Bog 1 : 39.)

Hvad Guds „Gerning" er, er saa vel besvaret i disse faa Ord, at jeg ikke behøver at tilføje nogen nærmere Forklaring, men jeg ønsker specielt at henlede Eders Tanker til, hvad der staar i Forbindelse med Herrens Gerning, „at tilvejebringe Udødelighed og evigt Liv for Mennesket", nemlig hans Skaberværk, og bede Eder dybt at overveje, hvad Ældste Roberts henledte vore Tanker til, nemlig Universets Storhed og Herligheden af Stjernehimlen, som vi beskuer om Natten, og betænke, at hver af disse Stjerner har sin egen lysende Gerning og sin egen Løbebane ligesom Solen, hvis herlige Lys skinner for os om Dagen, og betænke, at alle Kloderne i Universet og vor egen Jord er frembragt ved Guds Almagt. Ikke desto mindre, hvor ypperlig denne ydre Skabelse, som omgiver os, end er, saa tjener dog alle disse herlige Skabelser denne Guds Hovedhensigt: „at tilvejebringe Udødelighed og evigt Liv for Mennesket."

Hvad, vil maaske nogen sige: Mener Du at ville sige, at dette kan betragtes som en større Gerning af Gud end dette, at skabe Himlen og Jorden? Sikkerlig, Brødre og Søstre! Større end at skabe en Verden, større end Skabelsen af alle Universets Kloder er dette, at Gud tilvejebringer „Udødelighed og evigt Liv" for sine Børn. Han erklærer, at hans Gerning bestaar deri, gaar ud derpaa, og at dette er hans Ære. Det var i denne Hensigt og som en Forberedelse hertil, at Planeterne blev skabte eller dannede. Det var nødvendigt, at de skulde blive skabte, at Elementerne skulde blive organiserede som Kloder. for at de sluttelig kunde blive beboede af Mennesker. Det er, naar vi overvejer Spørgsmaalet, indlysende, at Planeterne, paa hvilke der blev givet os Liv og Tilværelse af Gud, vor himmelske Fader, ikke er af større Vigtighed, end vi er. Planeterne blev skabte som større Fælleshjem for os. Af den citerede Udtalelse af Gud, vor himmelske Fader, selv, kan vi klart forstaa, at dette er, hvad al Guds Gerning gaar ud paa, at tilvejebringe „Udødelighed og evigt Liv" for Menneskene. Da vi som Aander i Forudtilværelsen dvælede i Guds Nærhed, i hin forbigangne Evigheds-Tid, da, som det poetisk lyder, „Morgenstjernerne sang tilsammen og Guds Sønner raabte af Glæde", var det, at Proklamationen blev udstedt, at Gud, efter at vi fik en jordisk Tilværelse, vilde frelse os fra Syndens Følger ved, at vi adlød Evangeliet, i Henhold til vor Handlefrihed, som han vilde give os, saa at vi selv kunde vælge mellem det gode og det onde. Gennem vor rette

Udøvelse af denne Frihed, der var givet til alle uden Undtagelse, blev det muligt for os ikke alene at befries fra Dødens Magt, men at erholde „evigt Liv", hvilket er ensbetydende med Livet i al sin Herlighedsfylde. (Fortsættes.)

Tak til Danmark.

Russiske Officerer og Soldater fra Lasaretlejren ved Horserød sendte ved deres Hjemrejse følgende smukke Takskrivelse til det danske Folk gennem Dagbladet „Politiken":

„I det Øjeblik, da vi skal forlade Danmarks Kyst for at vende hjem til vort Fædreland efter et langvarigt Fangenskab, kan vi ikke andet end af hele vor Sjæl at udtrykke vor dybe, inderlige Taknemlighed over for det gæstfri, højsindede Land, der er blevet vort andet Fædreland, det Land, som husede os i et halvt Aar, som hjalp os til at hvile ud og læge vore aandelige og legemlige Lidelser.

Vi takker det danske Folk for den humane, uegennyttige Behandling, vi altid har fundet i Danmark, der end ikke sparede sine personlige Midler paa os.

Nu, da vi forlader dette skønne, herlige Land, beder vi hele den ædle danske Nation modtage vor oprigtige russiske „Tak" og være overbevist om, at vi til vor Død vil bevare de taknemmeligste Følelser over for Danmark.

Horserødlejren pr. Helsingør, 21. Maj 1918.

1. Transport russiske Officerer og Soldater,
Lasaretlejren ved Horserød.

Dødsfald.

Christopher Andersen, født i Danmark i 1839, døde den 8. Marts i Salt Lake City. Afdøde emigrerede til Utah i 1852. Han rejste over Sletterne med et Haandkærre-Kompagni. C. Andersen var i tidligere Dage Direktør for Brigham Youngs Melmølle i Liberty Park. Han efterlader sig 5 Børn, 13 Børnebørn og 80 Børnebørnsbørn.

Indhold:

Udgivet og forlagt af H. J. Christiansen, Korsgade 11, København N.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).